

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne **J.**, bývajúcej v S., M.M., zastúpenej JUDr. E., advokátkou, so sídlom v D.D., proti žalovaným **1/ O.**, so sídlom v B.B., **2/ S. – S.**, B., IČO: X., **3/ V.**, so sídlom v B., IČO: X. a **4/ S.**, so sídlom v B., IČO: X., **o určenie, že nehnuteľnosti patria do dedičstva**, vedenej na Okresnom súde Dunajská Streda pod sp. zn. 9 C 47/2010, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 20. decembra 2011 sp. zn. 9 Co 67/2011, takto

r o z h o d o l :

Rozsudok Krajského súdu v Trnave z 20. decembra 2011 sp. zn. 9 Co 67/2011 **z r u š u j e** a vec mu vracia na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

Žalobou doručenou súdu 29. decembra 2005 sa žalobkyňa domáhala určenia, že nehnuteľnosti vedené v pkn. vl. č. X. kat. úz. B. patria v ½ do dedičstva po J., zomr. X., v ½ do dedičstva po M., zomr. X. a nehnuteľnosti vedené v pkn. vl. č. X. kat. úz. B. patria v celosti do dedičstva po H., rod. K.K. zomr. X.. Uviedla, že je jedinou dedičkou po uvedených poručiteľoch, ktorí sa presťahovali po druhej svetovej vojne do M.. Ich presťahovaním vlastníctvo k pôde nenadobudol štát, pretože presťahovanie sa neudialo v rámci výmeny obyvateľstva medzi M. a Č.. Na majetok poručiteľov nebolo vydané rozhodnutie o konfiškácii, čo vyplýva z pozemnoknižných vložiek, pretože sa v nich nenachádza konfiškačná pečiatka a vlastníctvo k týmto nehnuteľnostiam nemohlo prejsť na štát ani nulitným rozhodnutím O. v D. z 25. marca 1960. Štát preto nemohol účinne disponovať predmetnými nehnuteľnosťami a vykonať prídelové konania v prospech prídelcov, predať pozemky na stavebné účely obyvateľom obce B., delimitovať väčšinu pozemkov do vlastníctva žalovaného 1/, ani previesť ich vlastníctvo ďalším žalovaným.

Okresný súd Dunajská Streda v poradí prvým rozsudkom z 25. septembra 2006 č.k. 12 C 224/2005-166 žalobu žalobkyne zamietol, keď dospel k záveru, že žalobkyňa síce preukázala existenciu naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení (§ 80 písm. c/ O.s.p.), avšak z hľadiska hmotnoprávneho nie je žaloba opodstatnená, pretože konfiškácia majetku právnych predchodcov žalobkyne bola vykonaná v súlade s vtedy platnými a do súčasnosti nezrušenými právnymi predpismi (nar. SNR č. 104/1945 Sb. a Dekrétom prezidenta republiky č. 108/1945 Sb.), preto nie je možné určiť vlastníctvo právnych predchodcov žalobkyne k nehnuteľnostiam, ktoré v roku 1945 opustili z vlastnej vôle. Žalobkyňa je občiankou M.M., nemá trvalý pobyt na území Slovenskej republiky, preto nemôže úspešne žiadať vydanie nehnuteľností v zmysle zákona č. 229/1991 Zb. alebo vrátenie vlastníctva k pozemkom v zmysle zákona č. 503/2003 Z.z.

Na odvolanie žalobkyne Krajský súd v Trnave v poradí prvým rozsudkom z X.. novembra 2007 sp. zn. 9 Co 152/2007 rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny (aj keď z iných dôvodov) s poukazom na ustanovenie § 219 O.s.p. potvrdil. Za preukázané považoval konfiškovanie sporných nehnuteľností právnych predchodcov žalobkyne podľa nar. SNR č. 104/1945 Sb., ktorý záver vyvodil zo zápisov v pkn. vl. č. X. a č. X. kat. úz. B.. Vychádzal z tvrdenia žalobkyne, že jej právni predchodcovia opustili Č. pred 19. marcom X. na základe ich slobodného rozhodnutia a zo zistenia, že od doby opustenia územia republiky sa o majetok nezaujímal. Vyslovil názor, že ak by aj nedošlo k prechodu vlastníckeho práva k predmetným pozemkom na štát na základe konfiškačných zákonov, prešlo právo na užívateľov a držiteľov pozemkov titulom vydržania. Uzavrel, že štát získal vlastnícke právo vydržaním najmenej od 1. januára 1951 a k vydržaniu došlo dňom 1. januára 1961 a posúdiac vec podľa platnej právnej úpravy k vydržaniu vlastníctva došlo najneskôr v období od 1. januára 1992 do 1. januára 2002 a žalobkyňa podala návrh až 29. decembra 2005, t.j. po uplynutí vydržacej doby.

Na základe dovolania žalobkyne Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením z 29. apríla 2009 sp. zn. 2 Cdo 111/2008 napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie s poukazom na ustanovenie § 213 ods. 2 v spojení s § 237 písm. f/ O.s.p.

Krajský súd v Trnave po zrušení mu rozsudku Najvyšším súdom Slovenskej republiky, uznesením z 28. januára 2010 sp. zn. 9 Co 265/2009 rozsudok súdu prvého stupňa

z 25. septembra 2006 č.k. 12 C 224/2005-166 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie s poukazom na potrebu zamerať dokazovanie aj na otázku možného nadobudnutia vlastníctva vydržaním.

Okresný súd Dunajská Streda po vrátení mu veci odvolacím súdom v poradí druhým rozsudkom z 13. októbra 2010 č.k. 9 C 47/2010-75 žalobu žalobkyne znovu zamietol, keď na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žaloba nebola podaná dôvodne. Uviedol, že žaloba bola podaná 29. decembra 2005 pričom žalobkyňa sa domáhala určenia vlastníckeho práva jej právnych predchodcov k nehnuteľnostiam presne špecifikovaným písomným podaním zo 4. mája 2006, ktorým doplnila žalobu a špecifikovala žalobný petit. Zamietajúci výrok odôvodnil tým, že vlastníctvo k sporným nehnuteľnostiam v súčasnosti svedčí štátu a žalovanej 1/, pričom nehnuteľnosti patriace do vlastníctva štátu sú v súčasnosti spravované žalovanými 2/ až 4/. Dospel k záveru, že žalobkyňa nepreukázala, že konfiškačné rozhodnutie nebolo vydané, pretože k tomuto záveru nemožno dospieť len na základe oznámenia z archívov, že rozhodnutie o konfiškácii sa v nich nenachádza, keďže zápis vlastníckeho práva Č. štátu zo 14. októbra 1960 v pozemkovej knihe skutočnosť o existencii konfiškačného rozhodnutia predpokladá. Súd mal za to, že štát získal vlastnícke právo k sporným nehnuteľnostiam konfiškátom a pokiaľ by aj žalobkyňa túto skutočnosť akokoľvek spochybňovala, nemohlo byť žalobe vyhovené, nakoľko prevzatím nehnuteľností štátom a ich užívaním uplynula vydržacia doba, čo opäť svedčí vlastníckemu právu pre štát. Uviedol, že vydržacia doba pre vznik vlastníckeho práva začala plynúť najneskôr od 1. januára 1951 a jednoznačne uplynula do roku 1964, kedy bol prijatý nový Občiansky zákonník (zákonom č. 40/1964 Zb.), z ktorého dôvodu nemohla byť žalobkyňa v spore úspešná a tiež s poukazom na platnú právnu úpravu novely Občianskeho zákonníka zákonom č. 509/1991 Zb. (účinnou od 1. januára 1992), podľa ktorého sa v zmysle § 134 ods. 1 oprávnený držiteľ stáva vlastníkom veci, ak ju má nepretržite v držbe po dobu 3 rokov, ak ide o hnutel'nosť a po dobu 10 rokov, ak ide o nehnuteľnosť. Pritom do doby, počas ktorej mal oprávnený držiteľ vec v držbe, je potrebné započítať aj drzbu vykonanú pred 1. januárom 1992. Účinky vydržania v zmysle tejto právnej úpravy tak mohli nastať najskôr k 1. januáru 1992, teda jednoznačne pred podaním žaloby žalobkyňou. Z toho dôvodu nebolo možné žalobe vyhovieť a preto ju súd zamietol. Rozhodnutie o trovách konania si ponechal na samostatné rozhodnutie po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

Na odvolanie žalobkyne Krajský súd v Trnave v poradí druhým rozsudkom z 20. decembra 2011 sp. zn. 9 Co 67/2011 rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil. Uviedol, že si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie napadnutého uznesenia (správne rozsudku – pozn. dovolacieho súdu), na ktoré v celom rozsahu poukazuje a len v súvislosti s odvolacími námietkami a na potvrdenie správnosti uznesenia (správne rozsudku) doplnil ďalšie dôvody, v ktorých uviedol, že od doby opustenia majetku právnymi predchodcami žalobkyne nie v rámci výmeny obyvateľstva medzi M. a Č. republikou, ale na základe ich slobodného rozhodnutia – pravdepodobne pred 19. februárom X. – sporné nehnuteľnosti po konfiškácii užíval Č. štát, resp. správcovia alebo štátne podniky, ktoré niektoré časti majetku právnych predchodcov žalobkyne prevzali na základe zmluvy. Do užívania predmetných nehnuteľností v dobrej viere a na základe právneho dôvodu vstúpil Č. štát na základe konfiškačného rozhodnutia, o čom svedčí zápis v pozemkovej knihe zo 14. júla 1960 a od toho času ich užíval nerušene. Žalobkyňa sa mylne domnieva, že súd vo veci rozhodol o alternatívnom nadobudnutí vlastníctva sporných nehnuteľností štátom, pretože jednoznačne uzatvoril, že došlo k nadobudnutiu vlastníctva na základe konfiškačného rozhodnutia, keďže žalobkyňa existenciu takéhoto rozhodnutia nevyvrátila a o konfiškácii sa právni predchodcovia žalobkyne dozvedeli z listu Krajského národného výboru v Bratislave z 18. júna 1952. Ďalej odvolací súd uviedol, že aj keby žalobkyňa bez pochybností preukázala, že ku konfiškácii nedošlo a nehnuteľnosti neprešli na štát na základe zápisu zo 14. júla 1960, nehnuteľnosti štát vydržal najneskôr od 1. januára 1992. Ku dňu podania žaloby 29. decembra 2005 sporné nehnuteľnosti jednoznačne patrili do vlastníctva štátu, pretože najneskôr do 1. januára 2002 došlo k vydržaniu tohto majetku žalovanými. Odvolací súd poukázal na to, že žalobkyňa ani jej právni predchodcovia sa o sporné nehnuteľnosti po ich opustení nezaujímali od roku X., resp. 1952, teda viac ako 50 rokov. Z týchto dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

Rozsudok dovolacieho súdu napadla žalobkyňa dovolaním a navrhla oba rozsudky súdov nižších stupňov zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Dovolanie odôvodnila ustanovením § 237 písm. f/ O.s.p. t.j., že odvolací súd jej svojím postupom odňal možnosť konať pred súdom tým, že nevyhodnotil jej rozsiahlu argumentáciu v odvolaní, čím porušil jej právo na riadne odôvodnenie rozsudku a nevyporiadal sa ani s judikatúrou, na ktorú poukázala už v prvostupňovom konaní ani s judikatúrou, na ktorú poukázala prvýkrát v odvolacom konaní a odignoroval jej rozsiahlu argumentáciu brojacu proti neprimerane stručnému, povrchnému a odborne nekvalifikovanému odôvodneniu prvostupňového

rozsudku. Prvostupňový ale ani odvolací súd sa najmä nevyporiadal s nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky č. III. ÚS 192/06, v zmysle ktorého je súd povinný argumentačne sa vypořiadat' s predchádzajúcou judikatúrou. Uviedla, že už vo svojom žalobnom návrhu poukazovala na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Cdo 110/2000 a napriek výslovnému naliehaniu z jej strany sa súd argumentačne s týmto rozhodnutím a rovnako aj nálezom ústavného súdu nevyporiadal. Na základe toho dovolateľka vyslovila názor, že rozhodnutia oboch súdov boli arbitrárne, t.j. závery súdov v zmysle platných zákonov a platnej judikatúry neboli zdôvodnené, čím bolo porušené právo žalobkyne konať pred súdom a právo na spravodlivý proces garantované čl. 46 ods. 1 Ústavy a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Žalovaná 1/ vo vyjadrení k dovolaniu uviedla, že dôvody dovolania sú účelové a dovolateľka neuvádza žiadne nové skutočnosti. V konaní bolo preukázané, že nehnuteľnosti boli skonfiškované. Navrhla dovolanie žalobkyne odmietnuť.

Žalovaný 3/ navrhol dovolanie zamietnuť (zrejme odmietnuť) pretože postupom súdu nedošlo k odňatiu možnosti žalobkyne konať pred súdom.

Žalovaní 2/ a 4/ vyjadrenie k dovolaniu nepodali.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom, pretože právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu možno napadnúť dovolaním len vtedy, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol rozsudkom. Podmienky prípustnosti dovolania proti rozsudku odvolacieho súdu sú upravené v ustanoveniach § 237 a § 238 O.s.p.

V zmysle ustanovenia § 238 O.s.p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnutý zmeňujúci rozsudok (§ 238 ods. 1 O.s.p.) alebo rozsudok, ktorým sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O.s.p.), alebo rozsudok potvrdzujúci

rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd v jeho výroku vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože po právnej stránke ide o rozhodnutie zásadného významu (§ 238 ods. 3 O.s.p.).

Nakoľko je v prejednávanej veci dovolaním napadnutý rozsudok, ktorým odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa (pričom v jeho výroku prípustnosť dovolania nevyslovil, ani v tejto veci nebolo dovolacím súdom vydané predchádzajúce rozhodnutie, v ktorom by dovolací súd vyslovil záväzný právny názor v tejto veci – rozsudok odvolacieho súdu bol zrušený z dôvodu procesného pochybenia), je nepochybné, že prípustnosť dovolania žalobkyne z § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. nemožno vyvodit'. Vzhľadom na zákonnú povinnosť dovolacieho súdu podľa § 242 ods. 1 vety druhej O.s.p. sa však bolo potrebné zaoberať i prípadnou existenciou väd uvedených v ustanovení § 237 O.s.p. a to osobitne so zameraním sa na vadu tvrdenú dovolaním (keď podľa argumentácie v dovolaní malo dôjsť k odňatiu možnosti žalobkyne ako účastníčky konania konať pred súdom v dôsledku nedostatočného určenia, z akého právneho dôvodu súd usudzuje, že návrhu žalobkyne nie je možné vyhovieť), t.j. namietla, že konanie odvolacieho súdu je v danom prípade postihnuté procesnou vadou podľa § 237 písm. f/ O.s.p.

Vady konania vymedzené v § 237 O.s.p. sú porušením základného práva účastníka súdneho konania na spravodlivý proces, toto právo zaručujú v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky okrem zákonov aj čl. 46 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. Ruiz Torija c/a Španielsko z 9. decembra 1994, séria A č. 303-A), Komisie (napr. stanovisko vo veci E.R.T. c/a Španielsko z roku 1993, sťažnosť č. 18390/91) a Ústavného súdu Slovenskej republiky (nález z 12. mája 2004 sp. zn. I. ÚS 226/03) treba za porušenie práva na spravodlivé súdne konanie považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia.

Do obsahu základného práva na súdnu ochranu patrí aj ochrana, ktorá sa účastníkovi konania poskytuje v dovolacom konaní, t.j. v konaní, v ktorom sa na základe mimoriadneho opravného prostriedku domáha ochrany pred dovolacím súdom z dôvodov, ktoré výslovne upravuje procesné právo. Jedným z takých dôvodov je aj odňatie možnosti konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.), pod ktorým pochybením súdu sa rozumie postup súdu, ktorým znemožnil účastníkovi realizáciu tých procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok

dáva (napr. právo zúčastniť sa pojednávania, robiť prednesy, navrhovať dôkazy, vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom i k právnej stránke veci a pod.).

Rovnako do obsahu základného práva na súdnu ochranu patrí právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá má základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon. To platí aj pre výklad a používanie procesnoprávných predpisov.

Vydaniu rozhodnutia súdu musí predchádzať zákonné konanie (fair proces), t.j. taký postup súdu, v ktorom je zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov. Na zabezpečenie tejto ochrany priznáva Občiansky súdny poriadok účastníkovi procesné práva, medzi ktoré patrí aj právo vyjadrovať sa k tvrdeným skutočnostiam, navrhovať dôkazy na ich vyvrátenie a vyjadrovať sa aj k právnym dôsledkom z nich vyplývajúcim. Ide o procesné práva, ktoré môže účastník uplatniť nielen v konaní na súde prvého stupňa, ale aj v odvolacom konaní.

Ustanovenie § 157 ods. 2 O.s.p. stanovuje povinnosť súdu riadne a presvedčivo odôvodniť rozsudok. Tejto povinnosti zodpovedá procesné právo účastníka konania na také odôvodnenie rozsudku, ktoré spĺňa požiadavky vyplývajúce z uvedeného ustanovenia. Nedostatok riadneho a presvedčivého odôvodnenia rozsudku je porušením práva účastníka na spravodlivé súdne konanie zaručené čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „Ústava“), ako aj čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, pretože sa mu tým odníma možnosť vnímať rozsudok ako logicky pochopiteľný celok a súčasne možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov, a teda možnosť riadne konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. (por. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Cdo 171/2005 a nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 393/08, I. ÚS 342/2010, III. ÚS 198/2011).

Presvedčivosť odôvodnenia rozsudku znamená, že premisy uvedené v rozhodnutí, rovnako ako aj závery, ku ktorým súd na základe týchto premís dospel, sú pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, vzájomne bezrozporné a spravodlivé.

V predmetnej veci odvolací súd v súvislosti s potvrdením rozsudku súdu prvého stupňa uviedol, že si osvojuje náležité a presvedčivé odôvodnenie napadnutého uznesenia (správne rozsudku), na ktoré v celom rozsahu poukazuje. Na zdôraznenie jeho správnosti uviedol, že po konfiškácii sporné nehnuteľnosti užíval Č. štát, ktoré nadobudol v dobrej viere a na základe právneho dôvodu. Zdôraznil, že i keby žalobkyňa bez pochybností preukázala, že ku konfiškácii nedošlo a nehnuteľnosti neprešli na štát na základe zápisu zo 14. júla 1960, sporné nehnuteľnosti štát vydržal najneskôr od 1. januára 1992 a ku dňu podania žaloby patrili do vlastníctva štátu, pretože **najneskôr** do 1. januára 2002 došlo k vydržaniu vlastníctva.

Odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu bolo tak potrebné posudzovať v spojení s odôvodnením rozsudku súdu prvého stupňa.

Zamietnutie žaloby o určenie, že nehnuteľnosti patria do dedičstva po troch právnych predchodcoch žalobkyne, súd prvého stupňa odôvodnil tým, že „štát získal vlastnícke právo k sporným nehnuteľnostiam **konfiškátom** a pokiaľ by aj žalobkyňa túto skutočnosť akokoľvek spochybňovala, nemohlo by byť žalobe vyhovené, nakoľko prevzatím nehnuteľností štátom a ich užívaním uplynula aj **vydržacia lehota** (správne doba), čo opäť svedčí vlastníckemu právu k sporným nehnuteľnostiam pre štát.“.

Podľa názoru dovolacieho súdu odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa trpí absenciou preskúmateľnosti a presvedčivosti. Súd prvého stupňa z deviatich strán rozsudku úvahu prečo žalobu zamietol zhrnul do jedného záverečného odseku, v ktorom sa vzhľadom na **predchádzajúci pokyn** odvolacieho súdu vo väčšom rozsahu zaoberal otázkou vydržania vlastníctva štátom (avšak bez jednoznačného určenia, kedy k vydržaniu malo dôjsť – v predchádzajúcom rozsudku jednoznačne dospel k záveru, že nehnuteľnosti boli konfiškované), pričom na zvyšných stranách rekapituluje priebeh predchádzajúceho konania, opakuje vyjadrenia účastníkov a cituje jednotlivé zákonné ustanovenia. Z obsahu odôvodnenia nie je možné zistiť, či dôvodom pre zamietnutie žaloby bola **konfiškácia** majetku právnych predchodcov žalobkyne, alebo **vydržanie** vlastníctva štátom.

Požiadavka na jasné a presvedčivé odôvodnenie rozsudku vyplývajúca z ustanovenia § 157 ods. 2 O.s.p. je z hľadiska práva na spravodlivé súdne konanie mimoriadne dôležitá. V prejednávanej veci sa žalobkyňa domáhala určenia, že predmetné nehnuteľnosti

špecifikované v petite žaloby **patria do dedičstva** po poručiteľoch J., zomr. X., po M., zomr. X. a po H., rod. K.K. zomr. X.. Ústrednou otázkou v prejednávanej veci tak bolo vyriešenie, či došlo ku konfiškácii majetku právnych predchodcov žalobkyne a v kladnom prípade, **kedy** sa tak stalo (keď M. zomrela v roku X., J. v roku X. a H. v roku X.), t.j., či **ku dňu ich smrti** im (každému jednotlivo) vlastníctvo k predmetným nehnuteľnostiam svedčalo alebo nie. Bolo potrebné konštatovať, že jednoznačnú odpoveď na túto otázku nedáva tak prvostupňový, ako ani odvolací rozsudok.

Dovolací súd preto považoval za dôvodnú námietku žalobkyne, že súdy jednoznačne neurčili právny dôvod, pre ktorý bola žaloba žalobkyne zamietnutá. Dovolací súd na tomto mieste považuje za potrebné uviesť, že ak boli predmetné nehnuteľnosti právnym predchodcom žalobkyne konfiškované na základe nar. SNR č. 104/1945 Sb., či Dekréту prezidenta republiky č. 108/1945 Sb., titulom pre nadobudnutie vlastníctva štátom bola konfiškácia, teda nemohlo prichádzať do úvahy nadobudnutie vlastníctva štátu vydržaním, navyiac, s pochybným určením počiatku plynutia vydržacej doby a ešte pochybnejším určením jej uplynutia. Dovolací súd dáva odvolaciemu súdu do pozornosti, že nadobudnúť vlastníctvo k určitej veci platne je možné iba jedným spôsobom (nie „buď – alebo“), ktorý je potrebné jednoznačne určiť, pričom ak by malo ísť o nadobudnutie vlastníctva vydržaním, je nevyhnutné presné určenie dátumu (deň, mesiac, rok) kedy začala plynúť vydržacia doba a presné určenie dátumu, kedy k nadobudnutiu vlastníctva uplynutím vydržacej doby došlo. Pokiaľ súd v prejednávanej veci dospeje k záveru, že v čase svojej smrti ani jeden z právnych predchodcov žalobkyne nebol vlastníkom sporných nehnuteľností z dôvodu, že **už skôr** (pred dňom ich smrti) došlo ku konfiškácii tohto majetku, je bezpredmetné sa zaoberať otázkou vydržania vlastníctva v tomto konaní (o určenie, že predmetné nehnuteľnosti patria do dedičstva). Z odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu nie je možné zistiť, či štát nadobudol vlastníctvo na základe **konfiškácie** alebo **vydržaním**.

Tým, že odvolací súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia stotožnil s odôvodnením prvostupňového rozsudku nespĺňajúceho požiadavky riadneho a presvedčivého odôvodnenia, ktoré navyiac ešte zavŕšil konštatovaním o nadobudnutí vlastníctva štátu vydržaním, bolo konanie postihnuté vadou podľa § 237 písm. f/ O.s.p. Nepresvedčivé odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu, majúce za následok odňatie možnosti žalobkyne konať pred súdom, zakladalo nielen prípustnosť, ale aj dôvodnosť podaného dovolania. Dovolací súd preto podľa § 243b ods. 1 O.s.p. rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie

konanie. V novom rozhodnutí rozhodne súd znova o trovách pôvodného a dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u ě n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 17. decembra 2014

JUDr. Edita B a k o š o v á, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Lenka Pošová